

5

Universidad de Chile
Biblioteca General

FANZINES F

sig.:

150

MUSICA

Al segle XX l'emancipació de la dissonància era un pas lògic, ja que aquest concepte canvia d'època en època. Les dificultats de la "nova música" respecte a la tonal són basicament quatre: dissonància, absència de centre tonal, comprensió d'estil i sensació de música cerebral sense significat emocional.

Anton Webern és un dels compositors, si no el que més, que ha influït amb major incidència en les actuals vanguardes, en base a una extrema economia i concentració de mitjans (amb intervals que exclouen implicacions tonals), ajudat per una gran exportació dels recursos tímbrics dels instruments i efectes especials (pizzicatos, tremolos, harmonics, etc.) que donen a la seva música un color especial. Un bon exemple d'aquesta concentració són les "Cinc peces per a orquestra Opus, 10", és l'estil puntillista.

La fredor aparent del puntillisme es pot fondre perfectament amb la realització musical d'un texte, ("Le marteau sans maître", Pierre Boulez).

Un dels trets destacats de la nova música és el gran nombre de sons que es poden usar, com els "tone chisters" introduits per Henry Cowell i John Cage. Pero l'emancipació total del timbre com a component més fonamental que la melodia, l'harmonia o el ritme vindrà amb Edgar Varise.

També trobem tendències aleatòries en compositors com Stockhausen o el mateix Cage.

Hem basat una part d'aquesta obra en una serie dodecafònica, els dotze sons de l'octava disposats en qualsevol ordre, en aquest cas aleatoriament, tan sols ho hem utilitzat en forma successiva però no simultània, això porta a un estil cromàtic. Hem jugat també al minimalisme, una de les tendències més utilitzades en música contemporània aquests últims anys. Una altra part de l'obra és en gran part puntillista donant força importància a les possibilitats tímbriques dels instruments. Hem inclòs, també, dues experiències de John Cage.

Presentació de la peça composada expresament per el nº 5 d'In Contione.

- 1-Decadència obligada.
- 2-Persecució.
- 3-Retrat de Lorenzo Lotto.
- 4-Homenatge a Cage.
- 5-Cançó d'amor.
- 6-Silenci.
- 7-Final.

XANTAL OLLER. Violí

JORDI CIVIT. Piano.

JORDI COMELLAS. Violoncel.

JORDI AGUSTÍ. Taula de mescles.

M A I G
1 9 8 7

"Era consciente entonces de que por mucho que mis pies se moviesen no podía andar, o de lo que es igual, de que por mucho que andase no avanzaba. ¿Las causas?. O el camino era resbaladizo o no había camino que andar. Pero con el tiempo he pensado que no por eso iba a menospreciar a la fuerza que día tras día se me había ido acumulando en los pies."

Palabras transparentes. de Erick Fromm.

de la forma

Finales de septiembre de 1.986. Llegué al bar donde había quedado con un amigo, eran las once de la noche, había estado lloviendo durante gran parte del día y por la calle corría un viento fuerte y frío. Nos tomamos un café y estuvimos hablando sobre el servicio de camareros. Eran las doce y pico cuando quisimos dejar el bar, pero en la calle llovía torrencialmente y decidimos esperar en el rellano de la entrada a ver si paraba un poco.

Una amiga le acababa de traducir las letras del último disco de los Smiths y me las había dejado para que se las pasase a máquina. Esperando a que amainase la lluvia empezamos a comentarlas y compararlas con las de Portet y García (y por cierto, ya que los menciono, os diré que hará unas semanas asistí a un concierto de El Último de la Fila en la universidad de Bellaterra. Era mediodía, fué terrible, lucía un sol espléndido y el destino me pellizcaba la piel, seguro que tardaré en olvidar el perfume de aquel día).

-Las letras de ambos tienen mucho en común -dijo-, aunque ni ellos lo sepan, pero yo me inclino por las de Morrissey, las de EUDLF son demasiado sinceras, bueno, no es eso exactamente, tú ya me entiendes, creo que se puede decir lo mismo pero con otras palabras.

(Sé lo que quieras decir, la teoría de Wilde de ocultar al artista.)

Me dijeron algunos de los textos que yo escribía pecaban de lo mismo, y tenía razón, a veces incluso a mí me suena brusco lo que escribo. ¿Será que no utilizo la forma adecuada? ¿por qué no intento escribir con otras palabras?. Que se me quiera comparar con los escritores sólo por el mero hecho de escribir es algo que no soporto. Este era un pensamiento que formaba parte de lo que sentía, y por muy poco razonable que pareciese no podía engañarme a mí mismo. Aunque la tierra no para de dar vueltas.

En un empeño por entender lo que sucedía, intenté recordar buscando en el pasado, la causa originaria de esa especie de sinceridad que parecía prescindir de las palabras.

Seguía lloviendo con la misma intensidad, ya había más personas esperando en la entrada, personas de edad madura que improvisaban chistes sobre la insistente lluvia. Una de ellas dijo: -esto parece un país superdesarrollado-o subdesarrollado, no recuerdo bien; -con tanta lluvia.

Recuerdo que la primera vez que este sentimiento rondó con claridad por mi cabeza, fue durante una Biennal de Arte Mediterráneo que tuvo sede en Barcelona durante el otoño de 1.985. Se apreciaba tal caos de formas y estilos en las pinturas, esculturas, etc... expuestas, que al fijarme en una pintarrajeada punk sobre una de las paredes de la sala de exposiciones pensé: -efectivamente, el arte ha muerto.- Era una frase que parecía concordar perfectamente con lo que sentía y no le di muchas más vueltas. Desde entonces y hasta ahora, todos mis dudosos pasos en el mundo artístico se habían originado a partir de esa idea.

Pero pensé que me había precipitado con tal afirmación, que para afirmar que algo había muerto se tenía que saber con seguridad qué era esa cosa en vida si no querías confundirte. Repasé la pequeña teoría de Marcus Miller, el restaurador de cuadros, no el contrabajista.

"La pintura es un arte, pero...¿existen pintores que no son artistas?, ¿o lo dejamos en artistas mediocres?. No, no existen los artistas mediocres, o son artistas o no lo son. Entonces, si estoy convencido de que hay pintores que no son artistas...¿no será que la pintura no es un arte sino un medio

de transformar el arte, que es invisible, en algo visible?, por lo tanto se puede dar el caso de una pintura sin arte.

El arte es, ante todo, sentimiento, un sentimiento de origen irracional, o dejémoslo en desconocido, que se sustrae a las palabras. El cine, la literatura, la pintura, la escultura, etc..., sólo son la forma por la que se entreveen los sentimientos del artista. El arte es ante todo elección, y no ejecución."

Pensé que en muchas ocasiones se había confundido a la forma por el contenido, por la esencia.

Conclusión:

Era "el fin de la forma" la frase que más se acercaba al sentimiento que albergaba en mí desde aquel día de otoño de 1.985. Me había vuelto a dejar engañar por las palabras.

de la forma BANAL

Sólo tienes que echar una rápida ojeada hacia atrás, estoy cansado, me cansaso facilmente. La historia del arte o de la humanidad es larga, pero no tanto, hay días que la puedo ver, al sol, y dura un instante, pero eso no importa porque esto es para tí. Creo que has confiado demasiado en la forma, y tendrás que repetírtelo, las cosas no son como se ven o rara vez son lo que parecen. Cuando pasan una mano frente a tus ojos y no parpadeas, entonces ves bien. Sí, hoy me cuesta pensar, tengo sueños de primavera en la cabeza, la verdad es que me gustaría no estar aquí.

Los artistas, los mejores, han sentido el peso de la forma, sin duda ellos conocen esta época y las anteriores. Piensan: Haría algo pero.....

..... y es que esta época es extraordinariamente banal. Démolas a la forma su forma más vulgar, la más osada, total, si ya nada importa y todo está dicho. "Los ojos están gastados y todas las formas son transparentes. También está el placer por el riesgo al que tiene todo artista. ¿Cuántos escritores han exclamado alguna vez ibasta de palabras!?. Pues aquí está el fin de la palabra, quizás se encuentre en lo banal. En este caso se ha ganado un paso con la forma olvidándola conscientemente, ahora lo que importa es lo que hay dentro, y tampoco se excluyen las palabras bellas, siempre se agradecen si están en su lugar. Supongo que el surrealismo y muchos más movimientos modernos ya intuían algo de esto. En fin, esto se podría alargar y alargar. La otra noche soñé que me portaba mal con una persona que aprecio. Estábamos sentados en un tren. Yo la insultaba, me reía de ella, y hacía mil y una estupideces, me comportaba como un total gilipollas y le preguntaba riendo: -¿Eh que soy gilipollas?. Pues ahora me siento igual y no acaba de molestarme. Ahora pienso juguemos, juguemos y juguemos, pero hay una cosa que no debes olvidar, el momento y la psicología son lo más importante.

Ejemplos:

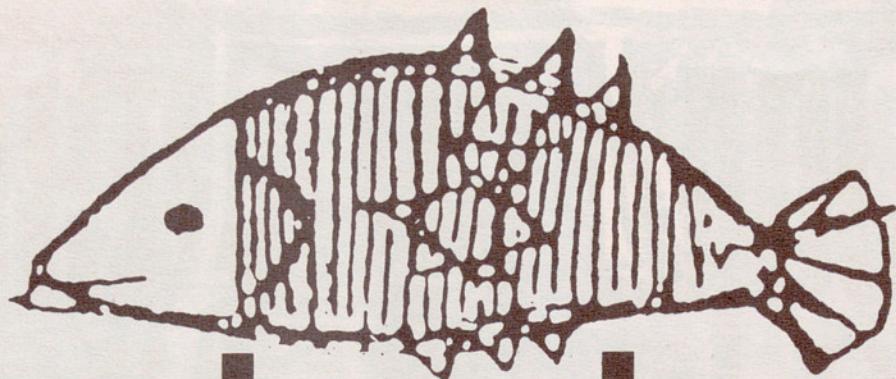
Te puedo asegurar que hay miles de ejemplos, se encuentran en todas partes.

JOAN GELABERT o la pintura GALÁCTICA

Joan Gelabert neix en el Neolític de la pre-història moderna, tot solfejant en setè cel amb una flauta travessera, una llarga melena i una corona d'espines. Es l'altre fill de Jesucrist, la quarta dimensió de la trinitat i es proposa com al Déu que faltava, allà on hi hagi Déus. Amb el miratge dels enigmes delirants-dalinians en un esclat de vermells, grocs, blaus i verds intensos, dins d'un viatge imaginari, ple de visions de la inquisició i de l'Il·la de Pásqua planejant damunt els quadres d'El Bosco, enmig d'un Univers galàctic que a voltes té el rostre d'Egipte i, d'altres vegades, el ritme de la ficció urbana de Nova York ens ofereix, el que ell mateix anomena "la pintura electromagnética piramidal jupiteriana".

MOISES MAICAS

olors de PEIX

Ja no recordo l'olor del peix a l'arribada vesprera de les barques a la platja, ni la dels taulells de plata que composaven les venedores sota el porxo de la Peixateria. El perfum de peix fresc ja no és el protagonista de la crònica d'aquesta extranya ciutat marinera que viu d'espatlles al mar, ni tan sols pot ser la trama per a una altra novel·la d'èxit. Aquesta olor ja no perfuma les pedres neoclàssiques de la peixateria; ara el porxo destila essències orgàniques d'altres animals nocturns i tot es barreja, indestruable, en la fètida presència de la planta de tractament de residus sòlids urbans.

Però l'olfacte dels homes que fan la política i la cultura d'aquesta ciutat ha decidit de restituir les tradicions construint un port a baix a mar i convertint la plaça de la Peixateria en un laboratori de perfums de rap a la marinera i gambes a l'ajillu. Una vegada més la iniciativa privada i les finalitats lucratives substitueixen la manca d'imaginació i esperit d'aventura que caracteritza les accions municipals.

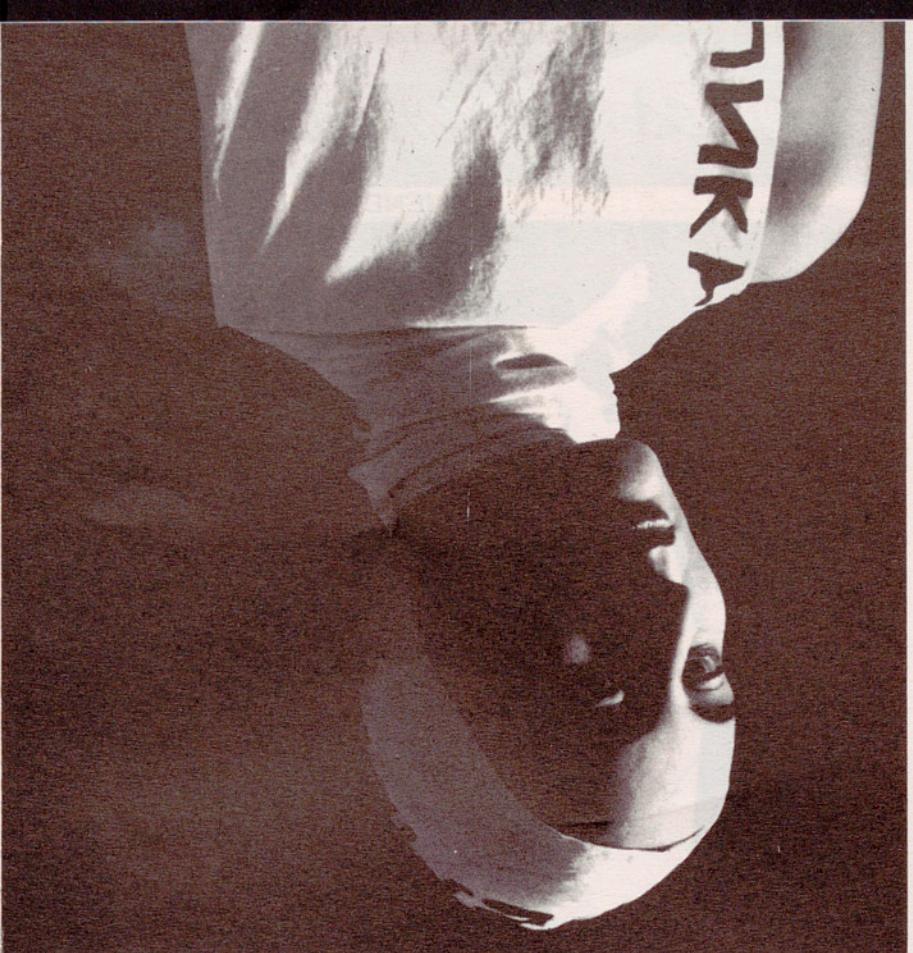
Ni l'olor del vermut que el diumenge al matí escampen els engrescats squatters de la Peixateria, ni el que emana de les propostes presentades al patronat de cultura per a fer d'aquest espai un lloc menys gastronòmic i més avantguardista, poden dissimular un altre rastre olorós, prudent, que desprenen certs cossos de les institucions de la ciutat: olor de peix mort en aigües closes.

Mataró imprimirà, amb sort i encert, el seu nom en una futura guia gastronòmica, però perdrà una vegada més el tren de la cultura. La cultura no s'hereda, es fa dia rera dia.

GAIXA
DE STARS
LA VETANA
MATARÓ

Lampa

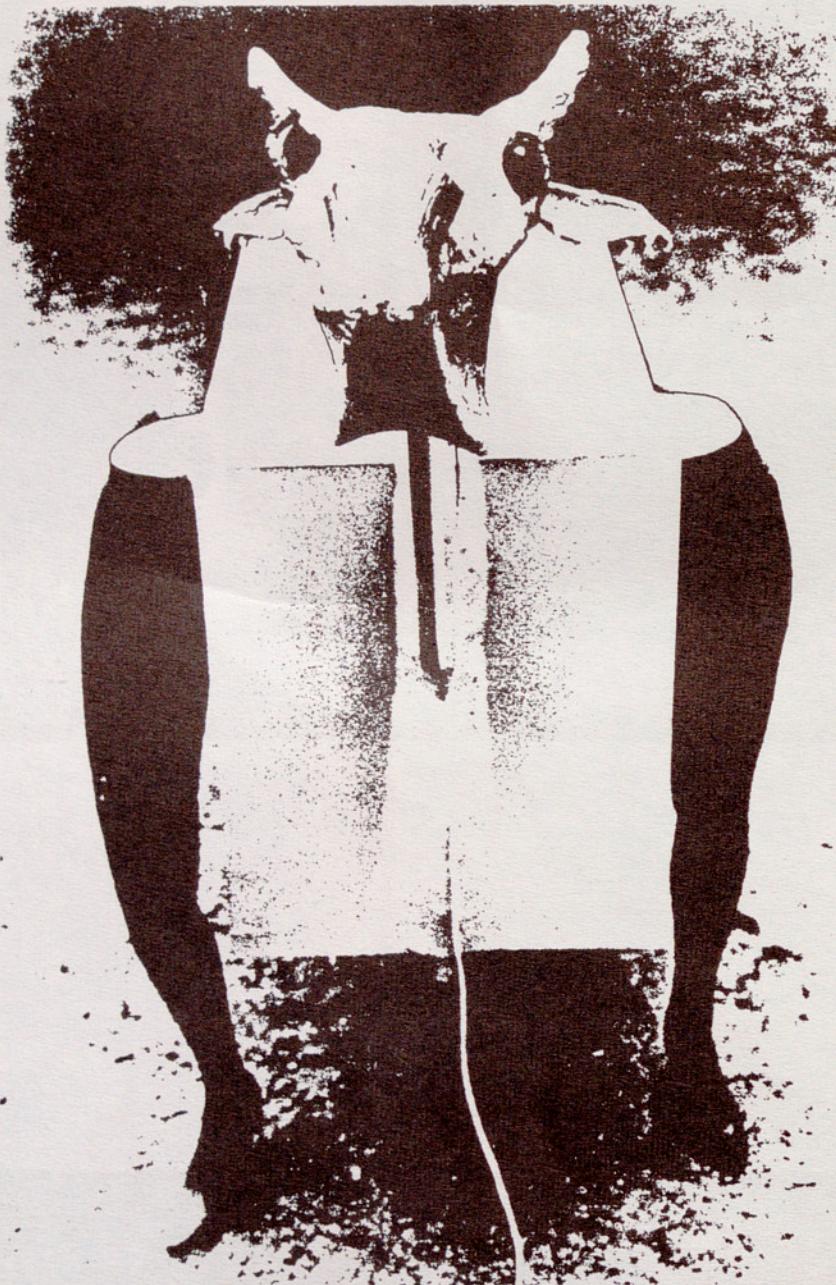
LA
M
I
K
A

SUSI. SUS PELUQUEROS

jocs d'Inmaki

ESMENDIES. Taller obert 87

VACA SUÏSSA

"Quan jo m'esmerço en una causa justa
com mon Tell sóc adusta i arrogant:
Prou! S'ha acabat! Aneu al botavant
vós i galleda i tamboret de fusta.

La meva sang no peix la noia flaca
ni s'amistança amb el cafè pudent.
Vós no sou qui per grapejà una vaca
ni un àngel que baixés expressament.

Encara us resta la indefensa cabra
que sempre ha tingut ànima d'esclau.
A mi no em muny ni el que s'acosti amb sabre.
Tinc banyes i escometo com un brau.

Doncs, ja ho sabeu! He pres el determini,
l'he bramulat per comes i fondals
i no espereu que me'n desencamini
la llepolia d'un manat d'alfals.

Car jo mateixa si no fos tan llega
en lletra clara contaria el fet.
Temps era temps hi hagué una vaca cega:
jo só la vaca de la mala llet."

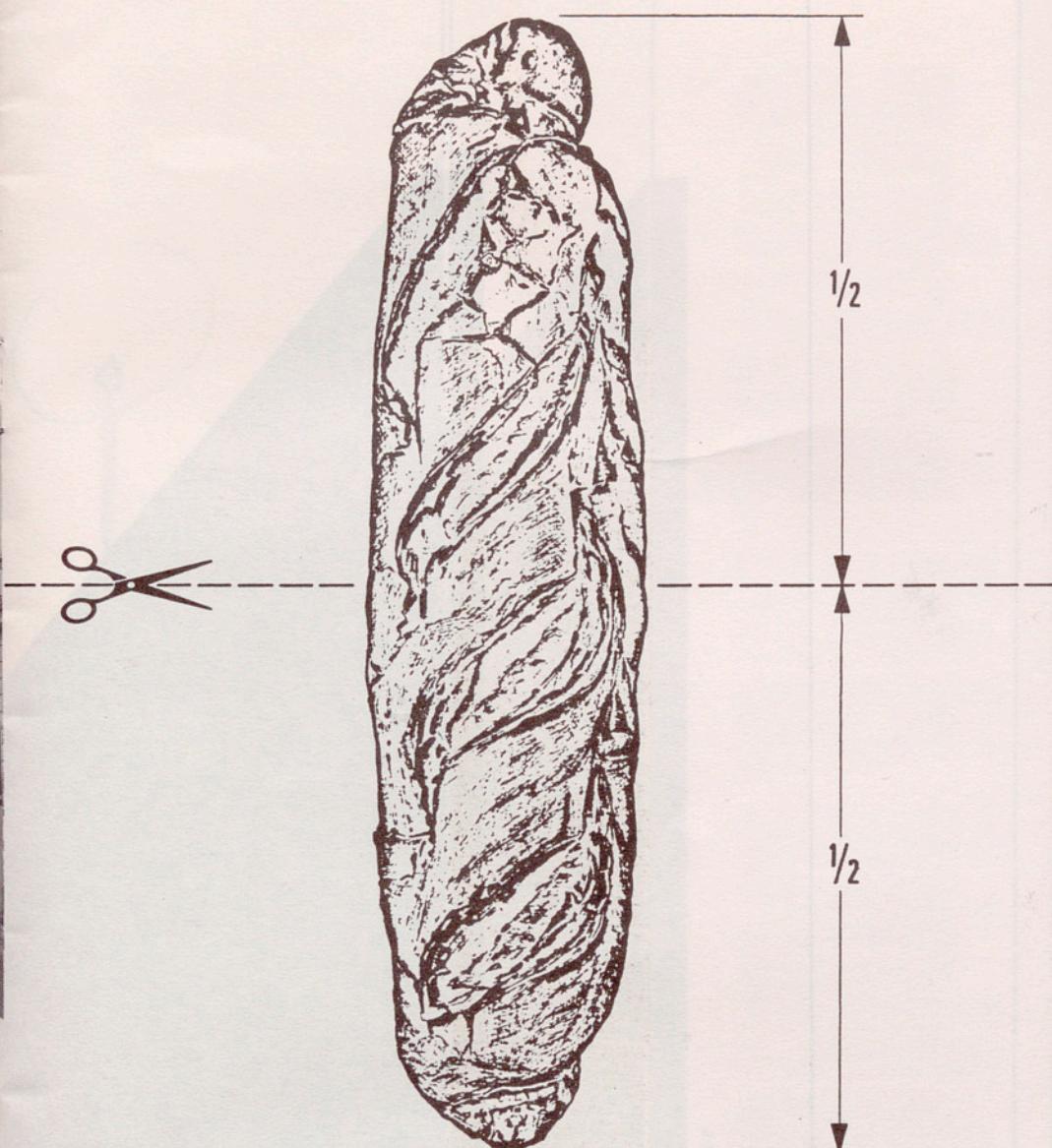
C M
I DV

en
par

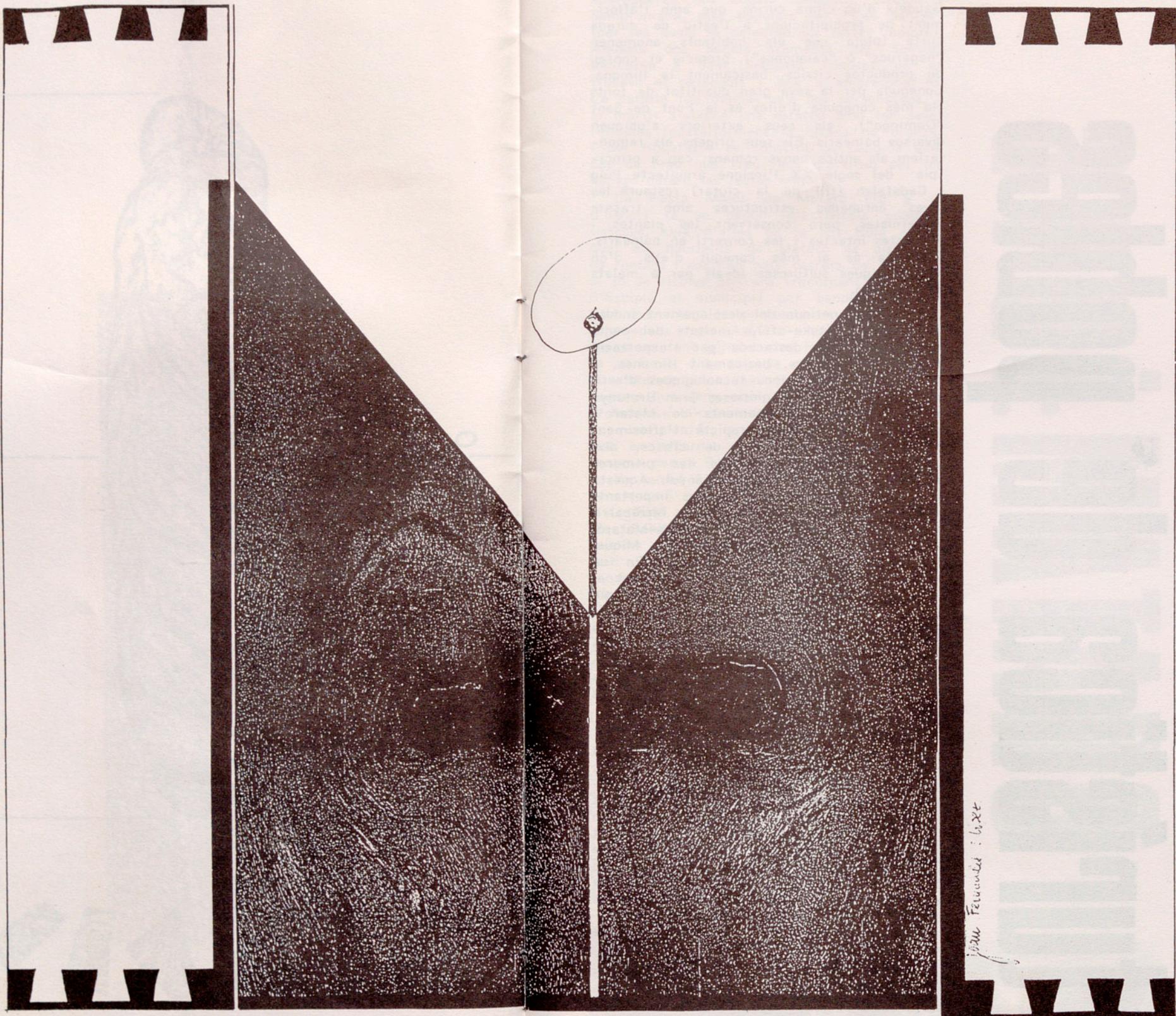

1960

Aurum Catatella

Mataró, municipi de 50.000 habitants i una extensió de 2'500 Km², està situat al bell mig del Maresme, comarca marinera. Gaudeix d'un clima curiós, que amb l'afloriment de precipitacions a l'estiu de durada curta (pluja que els habitants anomenen "negarucs" o "calabobos"), propicia el conreu de productes cítrics, basicament la llimona. Coneguda per la seva gran quantitat de fonts (la més coneguda d'elles és la Font de Sant "Domingo"), als seus exteriors s'ubiquen diversos balnearis. Els seus orígens els remontaríem als antics banys romans; cap a principis del segle XX l'insigne arquitecte Puig i Cadafalch (fill de la ciutat) restaurà les seves enrunades estructures amb traçats modernistes, però conservant les plantes i les restes intactes i les convertí en balnearis. Malavella és el més conegut d'ells, d'on brollen aigües sulfuroses ideals per a malats dels ronyons.

Durant el període del desplegament industrial britànic (take-off), a meitats del segle XIX Mataró fou destacada per l'exportació de productes cítrics, basicament llimones, a canvi de petites cesions tecnològiques d'estil tèxtil. Durant èpoques gloriooses Gran Bretanya rebia importants carregaments de Mataró's Limonaes, època que propicià l'afloriment d'una important indústria de cítrics, així com l'assentament d'una de les primeres indústries tèxtils de l'estat espanyol. Aquesta raó motiva la construcció de dos importants complexes. Un d'ells és el primer ferrocarril d'Espanya amb trajecte Barcelona-Mataró, Mataró-Barcelona, sota l'impuls de Miquel Badia (1805), il·lustre mataronenc. En un principi portava llimones i gènere de punt al port de Barcelona i tornava amb tecnologia britànica (entre d'altres coses) a Mataró. Pero ja cap al 1820 es construí a les platges del municipi un segon complexe: un port de traçat escalonat des del qual s'exportaven els cítrics directament. En els darrers anys l'existència d'aquest port ha portat diverses polèmiques pel mal ubicament del mateix.

Una de les altres construccions arquitectòniques dignes de visitar és la monumental església de Santa Maria (erigida al casc antic de la ciutat), d'estil neoclàssic i acabats paleocristians. Interessant des del punt de vista artístic és la seva exèdra gòtica on s'ubica un retaule del mateix estil anomenat Retaule dels Dolors, on diverses pintures de Caravaggio il·lustren la vida de Santa Maria dels Dolors. Les columnes que flanquegen la nau central, romàniques, conserven als seus capitells imatges de la H^a Sagrada. D'importància mundial és l'òrgan construit al segle XVI per J.S. Basch.

Al llombrígil geogràfic del municipi es troba una de les places més freqüentades: la plaça Santa Anna. De traçat romànic, compteja amb 400 anys d'existència. La guerra civil espanyola destruí d'ella una estàtua on figuraven les relíquies de Sant Sebastià (patró del municipi) i en substitució, un arquitecte d'origen mataroní ha dissenyat una estàtua de bronze on s'hi representa l'estat d'èxtasi de l'heroi llegendarí. Diu la llegenda de la ciutat que Sant Sebastià, màrtir, lluità per eliminar un temut lladre d'origen bàvar (expulsat de la seva tribu durant el període intermedi bàvar) que robava faves, principal conreu durant l'Edat Mitjana, als humils camperols de la ciutat, anomenat pels seus lladrocínis Robafaves. Impossibilitat el màrtir de localitzar l'amagatall del malèvol saquejador, passà quaranta dies resant a les torres del seu castell (ano-

menat Castell de Burriac per ésser expropiat a la mort del Sant pel marquès del mateix nom), fins que en estat d'extasi místic aparagueren dos àngels femenins, Juliana i Semproniana, més populars per "Les Santes" (per les quals se celebren les festes majors). Aquests dos àngels tramesos pel Senyor, indicaren a Sant Sebastià l'indret on es trobava el perseguit i anà a empresonar-lo. La batalla fou mortal pels dos personatges, i al màrtir s'aixecà una estàtua amb les seves relíquies (posteriorment la citada de bronze) i per Robafaves es construí un capgròs amb cap de brau que treu focs d'artifici per les banyes durant les festes majors.

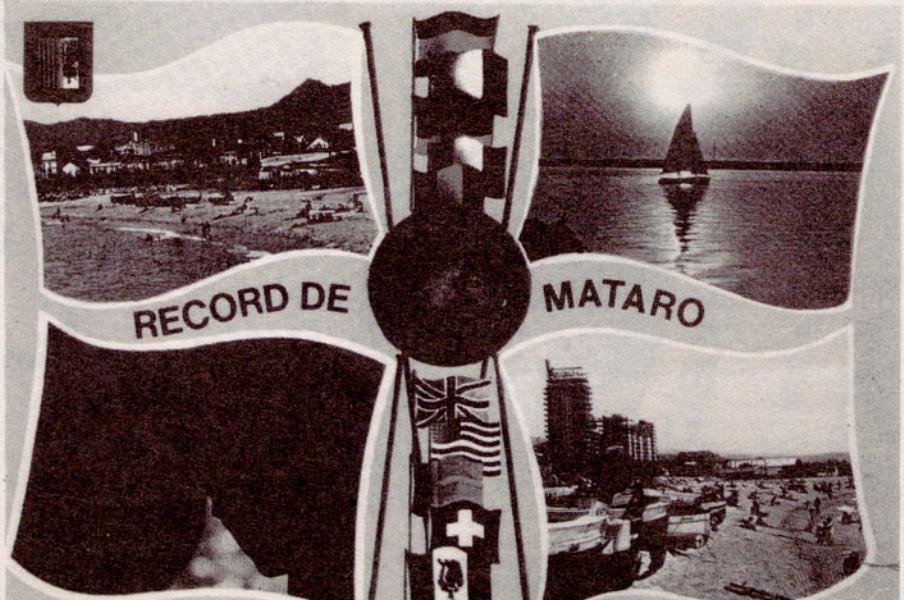
La Festa Major de Mataró (10 a 15 d'agost) té un seguit d'activitats populars vistoses. Una d'elles és la Nit Boja en la qual els habitants de Mataró es disfressen de romans i desfilen pels carrers de la ciutat al so de ritmes africans (recordant les gestes d'Escipió al municipi) per bandes formades pels més cèlebres percussionistes de l'estat. Anomenada "els Armats", aquesta cercavila pulula durant gairabé cinc hores i commemora el fervor i la bogeria religiosa que produí la visita de Sant Joan Evangelista a Mataró, bogeria que dóna nom a la festa i obliga a la formació d'una cadena de legionaris romans per reimplantar la pau entre els habitants que es recorda amb el nom de "Cadena humana per la Pau".

Es també famosa la nit de les "Diableses de Mataró" on un seguit de personatges disfressats amb màscares i sacs, perseguixen als habitants amb llímones per tirar-los-hi rajolis de suc als ulls. La festa finalitza amb un piscolabis d'anxoves, famoses per "anxoves de l'Escala", nom degut al particular traçat del port.

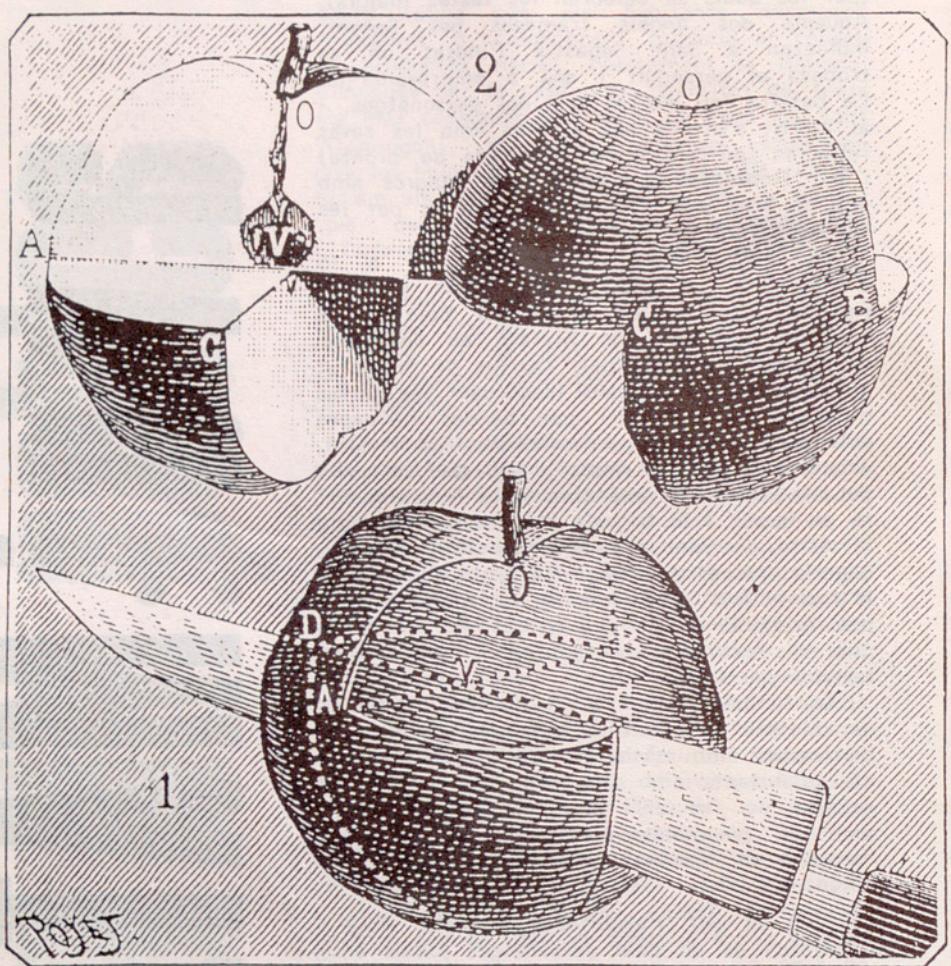
Com es veu, l'arquitecte i polític Puig i Cadafalch és un dels personatges locals amb més cartell. Altres són: Peret, cantant; Ramon Bassas, polític socialista; Néstor Lujan, periodista i gastrònom; Piroca i Joan Gelabert, pintors; en Pep, porter de discoteca (més conegut per Max Headroom); Paco Clos, futbolista.

La sensació: degustar uns panellets, dolços d'origen i existència única a Mataró (fabricats a la pastisseria Miracle); el cim de C'an Bruguera muntanya rocosa de 2000 m. d'alçada, en la qual s'hi ha construit el famós Túnel del Cadí, que comunica el Maresme amb l'Alt Penedès. Rodejant-la s'hi ha construit una carretera que arriba a un restaurant especialitzat en menús orientals.

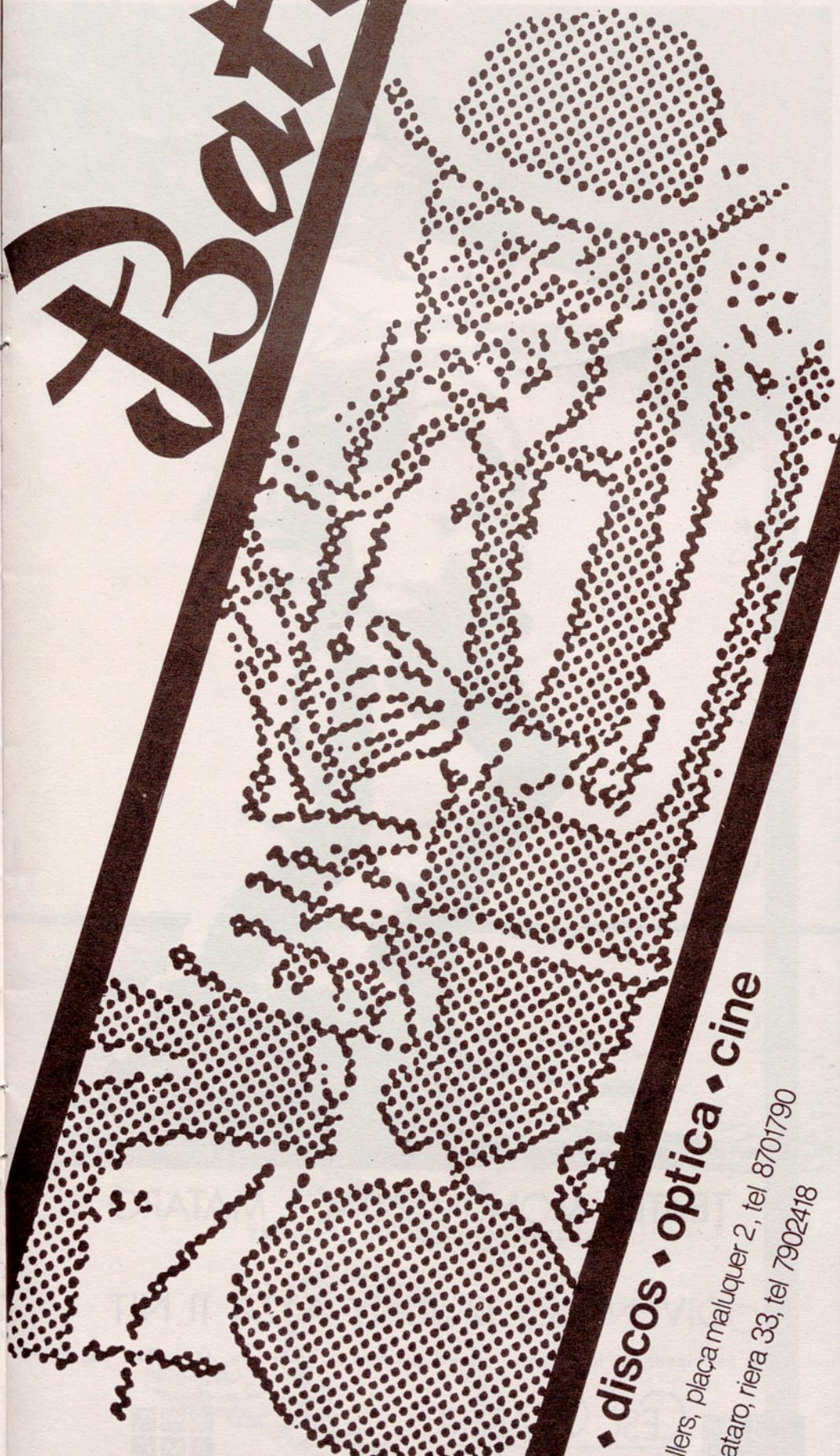
SAGAR MALE

MATARÓ

Battle

foto • discos • optica • cine
granollers, placa maluquer 2, tel 8701790
mataro, riera 33, tel 7902418

rèquiem

de giuseppe Verdi

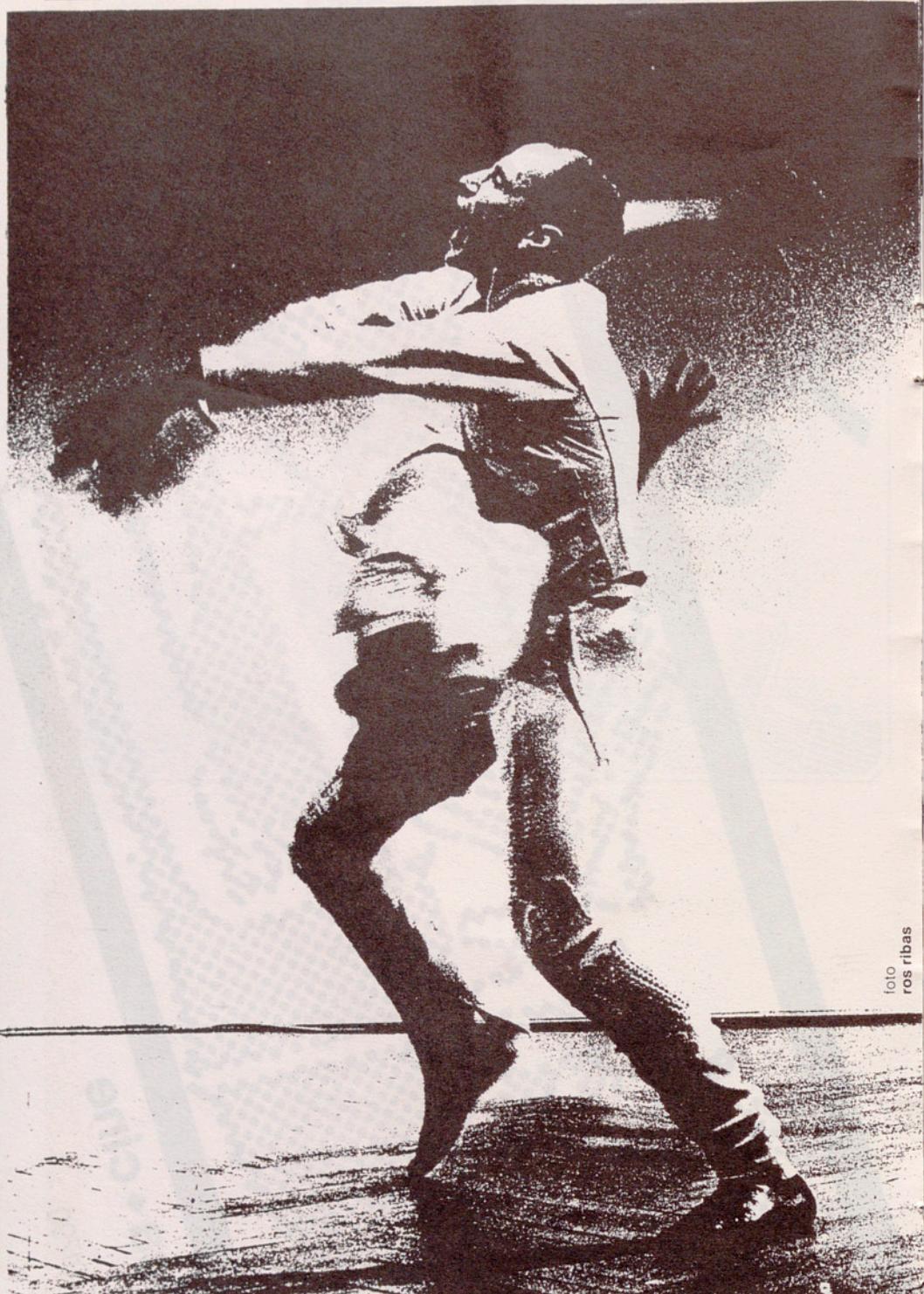

foto
ros ribas

TEATRE MONUMENTAL MATARÓ
- CENTRE CULTURAL DE LA CIUTAT -

DIVENDRES 12 JUNY A 2/4 11 NIT

Venda anticipada de localitats: oficina del P.M.C., La Riera, 117; Tel. 798.57.51

CESC GELABERT
COMPANYIA DE DANSA
LYDIA AZOPARDI

Patronat Municipal de Cultura

F O T O C O P I A S

E

P

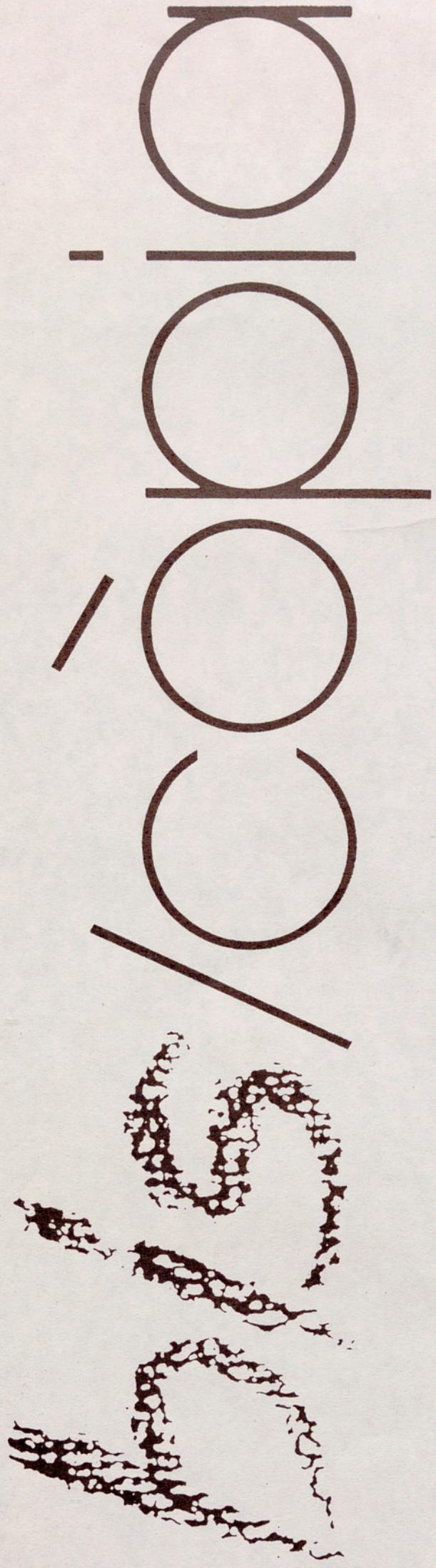
C O

O T O

O

F

C. de Sant Bru, 6 bis. MATARÓ - 08301. Tel. 790 35 04

MATARÓ

24

IN CANTONE VARDICUAS

25

FOTO JORDI GASULL

FUNCIONS COMPLEXES

FUNCIONS COMPLEXES és un enfilall de reflexions casuals sobre el tema genèric de les relacions humanes, sense una voluntat definida de sugerir una conclusió ni tan sols de provocar-la.

El cos estructural de FUNCIONS COMPLEXES es compon de tres parts principals: 1ª INTERVALS, 2ª DISSOLUCIO i 3ª ANATEXIA, amb una lògica interna pròpia i amb una interrelació entre elles de tal manera que permet un total de set possibilitats de muntatge. La durada de cadascuna de les parts és: de 15' la 1^a, 20' la 2^a i 25 la 3^a, que ordenades sempre en ordre creixent, ofereixen unes durades de 15, 20, 25, 35, 40, 45 i 60 minuts respectivament per cadascuna de les possibilitats esmentades.

La tècnica compositiva ha estat basada en la lògica pròpia del moviment, a partir de les necessitats del seu propi desenvolupament, fins a arribar a un esbós coreogràfic al qual se li ha afegit posteriorment la música.

1ª Part: INTERVALS (15 minuts).

Es una coreografia que esbossa, parcialment i casual, un espectre de qualitats i característiques personals que es fan corpòries mitjançant els ballarins, i a partir del qual s'estableixen un seguit d'interrelacions de caire especulatiu i probabilístic.

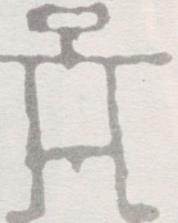
2ª Part: DISSOLUCIO (20 minuts).

Mescla homogènia de composició variable, forma per substàncies o soluts dispersades en una altra anomenada dissolvent. La soledat i la depressió com a soluts, la comunitat com a dissolvent.

3ª Part: ANATEXIA (25 minuts).

Sotmesos a unes determinades condicions exteriors, els elements poden arribar a perdre la seva individualitat com a conjunt sòlid tot fonent-se per esdevenir un magma fluid que pren forma i esdevé un ens autònom i aliè.

Maria Rovira

- 1985 La Companyia és seleccionada per a participar, al novembre, a la 1ª Biennal Internacional d'Artistes de l'Europa Mediterrània.
- 1986 Participen a la Marató-86 i al Festival Coreogràfic Iberoamericà Oscar López-86, on es classifiquen finalistes.
El maig presenta el seu primer espectacle "NOVEMBRE".
El novembre són convidats a participar als 1ers. R.I.D. organitzats per la "F.F.D." a Pont a Mousson, NANCY.
El desembre participen al concurs coreogràfic Tòrtola València 86 organitzat per l'Institut del Teatre de Barcelona.
- 1987 Participen al Festival Coreogràfic Iberoamericà Oscar López 87, on la coreografia "Funcions Complexes" assoleix el segon premi.
Presentació el 29 i el 30 de Maig al Festival de Dansa de Bourges.
Presentació a París al mes de Juliol.

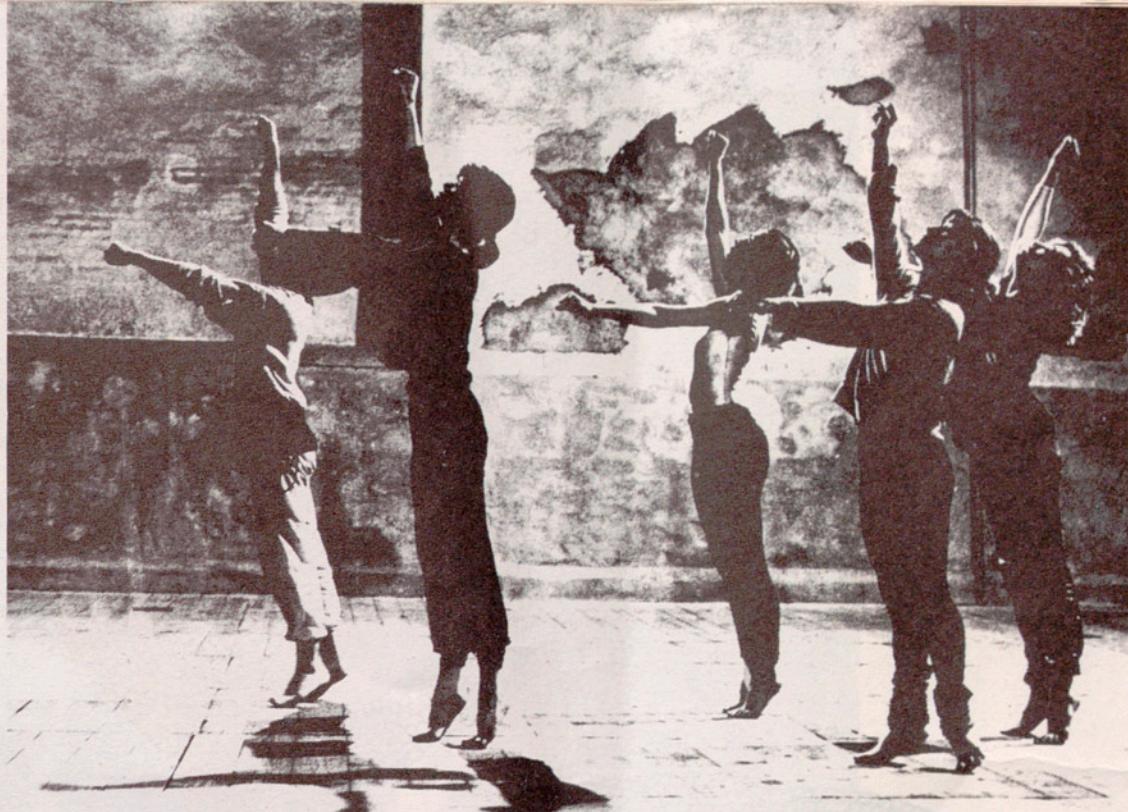

FOTO JORDI GASULL

D C O N T E M P O R A N I A S

FUNCIONS COMPLEXES. 1987

Direcció i coreografia
Ballarins

Maria Rovira
Núria Busca
Xavier Mir
Arnald Pannon
Maria Rovira
Núria Ruiz
Rosó Tarrés
Josep Lladó
Joaquim Roy
Jordi Romero

Música
Escenografia
So
Vestuari
Promoció i disseny gràfic

Maria Rovira i Joaquim Roy
Joaquim Roy

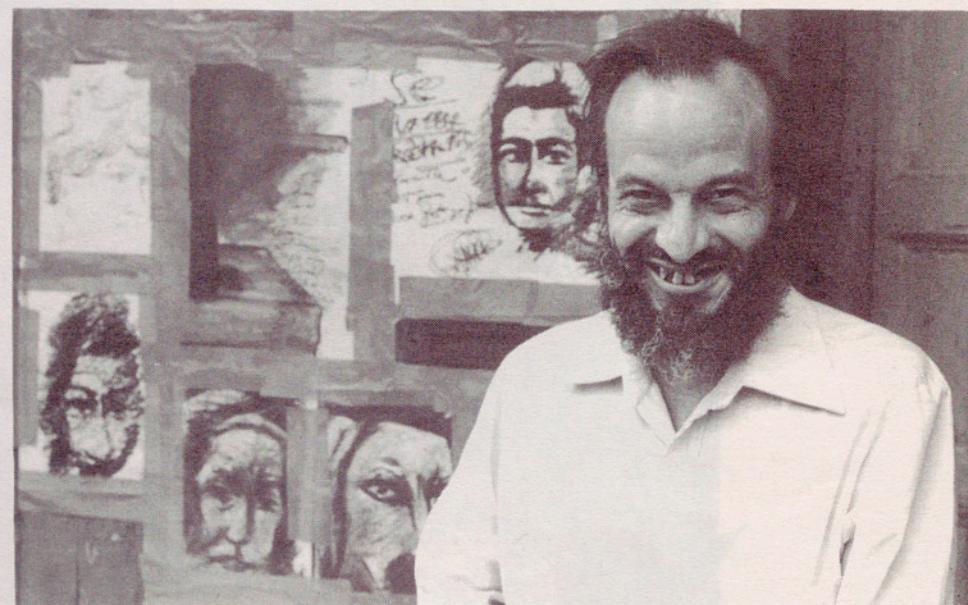
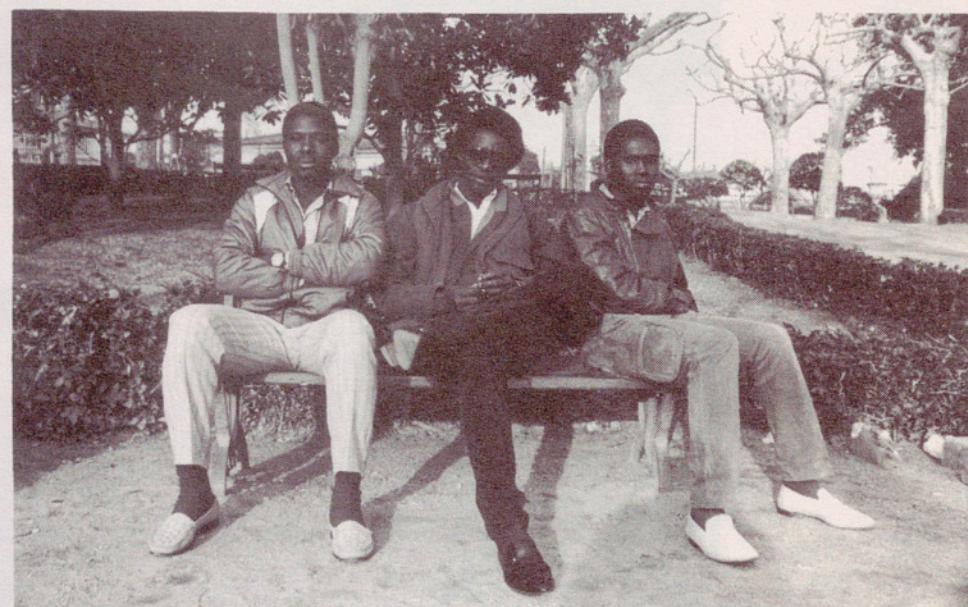
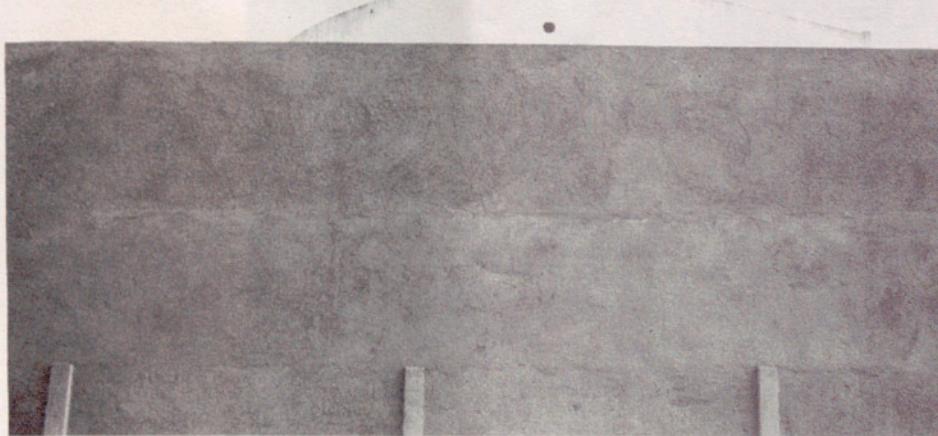
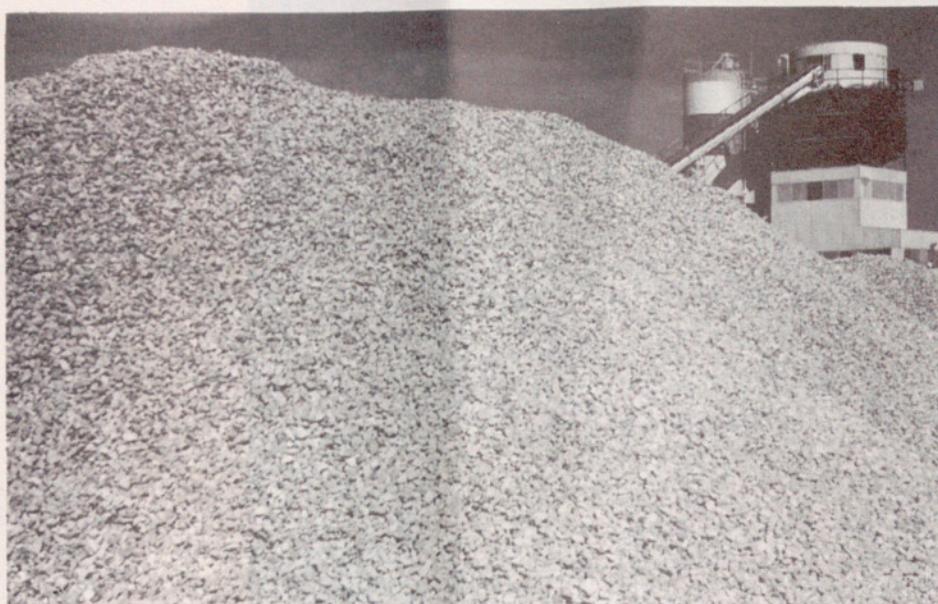

JODDAR

29

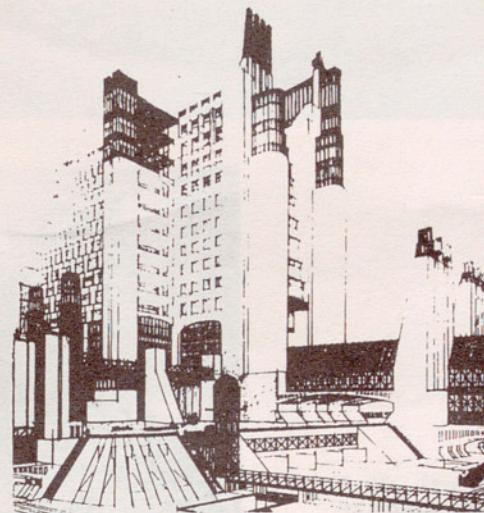
...como a partir de la aparición del fantasma en sus calles, el distraído ciudadano empieza a advertir la ciudad, empieza a calcular los recorridos diarios por su laberinto interior, empieza a tomar conciencia de sus formas, de sus estructuras, empieza a sentir, en sus propios movimientos, las relaciones que ella acoge y reproduce. Mientras el monstruo esta allí, en cualquier calle, esperando, quizás, en la próxima esquina, no es posible el paseo despreocupado, la actitud cotidiana, el uso "distraído" de la ciudad. No hay nada más. Sólo lo indefinible, lo fantástico, lo que está tan fuera de lo normal que ninguna palabra es capaz de ofrecernos su imagen, pero que sin embargo se oculta en lo que hasta ahora creímos conocido, existe en lo que nos era familiar.

Juan José Lahuerta. "Carrer de la ciutat" 9-10

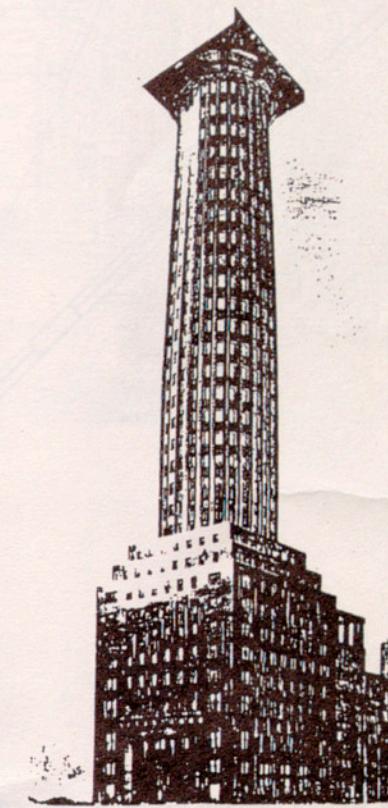
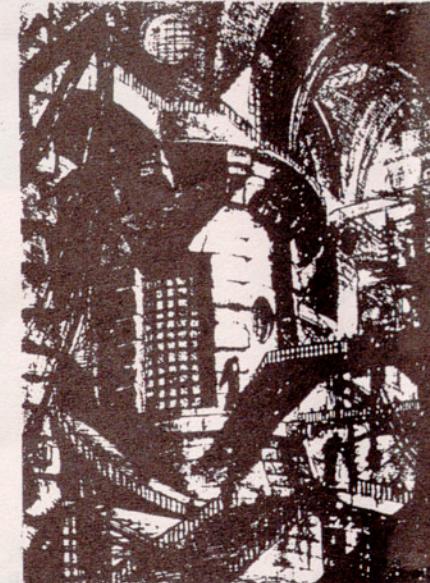
The Chicago Tribune Column.
Adolf Loos (1922)

Al llarg de la història, ens trobem amb arquitectures que no han format part del moment on han surgit, "extranyes" arquitectures, com provinents d'un altre món, com puntes d'un gran iceberg. Arquitectures imaginàries, monstruosos, utòpiques, dramàtiques, il·lusionants, fantàstiques, contradictòries, fantasmagòriques, intemporals, oníriques, visionaries, impossibles...

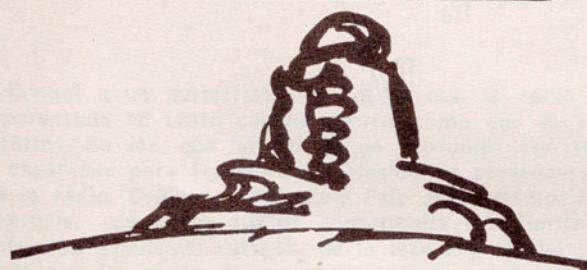
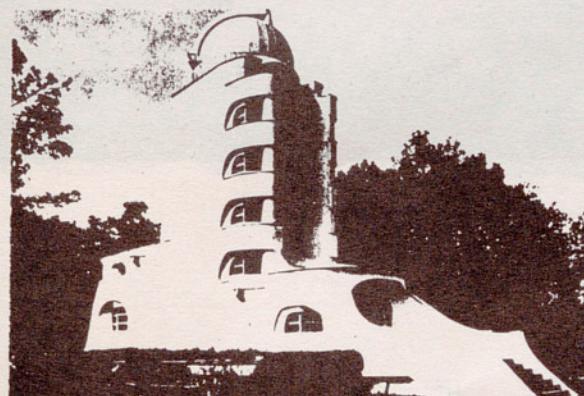
Casa Gradinata para la Citta nouva.
Sant'Elia (1914)

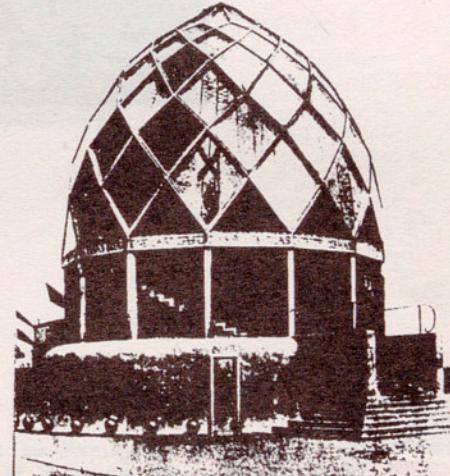
Cárcel. G.B. Piranesi (1745)

A R Q U I T E C T U R A O T R A

Instituto Astrofísico en Postdam. Mendelsohn (1920)

Pabellón de Cristal. Bruno Taut (1914)

Sagrada Família.
A. Gaudí (1905)

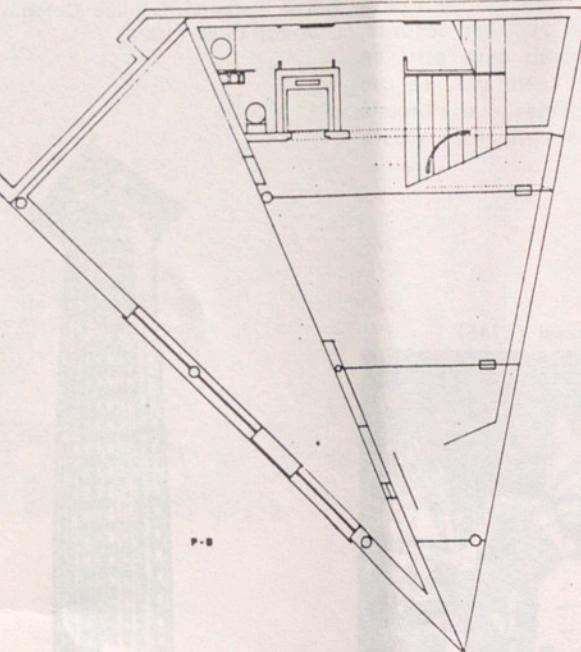
...Per un extrany atzar, algunes d'aquestes creacions han aconseguit travessar el tel entre l'imaginar i el real, i aparèixer en el món de les realitats.

Arrojar la colcha lejos de sí era cosa harto sencilla. Bastaría para ello con abombarse un poco: la colcha caería por si sola. Pero la dificultad estaba en la extraordinaria anchura de Gregorio. Para incorporarse, podía haberse ayudado de los brazos y las manos; mas, en su lugar, tenía ahora innumerables patas en constante agitación y le era imposible hacerse dueño de ellas. Y el caso es que él quería incorporarse. Se estiraba; lograba por fin dominar una de sus patas; pero, mientras tanto, las demás proseguían su libre y dolorosa agitación...

Franz Kafka. "La Metamorfosis"

"La gran columna de estilo griego, dórico, será construida. Si no en Chicago, en cualquier otra ciudad. Si no para el Chicago Tribune, para cualquier otra entidad. Si no por mí, por cualquier otro arquitecto."

Adolf Loos. Die Chicago Tribune Column

"Para hacer arte, hay que aceptar el riesgo, no tener miedo a los propios errores, y que el propio artista se sorprenda del resultado obtenido, apareciendo toda imagen como nueva ante sus ojos."

Louis Khan

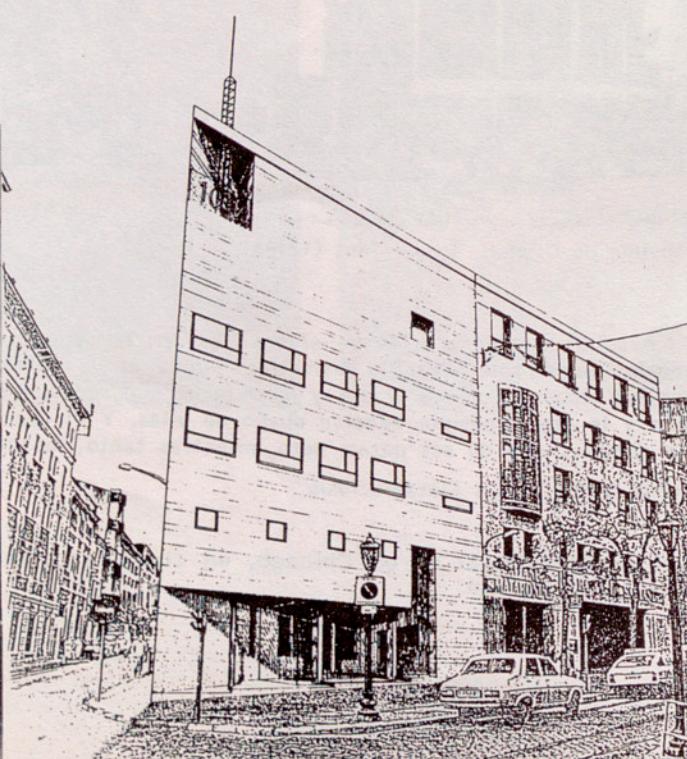
21-4-83 (inicio del P.F.C.)

"La soledad del asesino, es comparable con la soledad del artista, que solo reconoce como única autoridad moral, la de otro artista."

"QUERELLE" J. Genet-R.W. Fassbinder.

fotografías: xavier g. jané

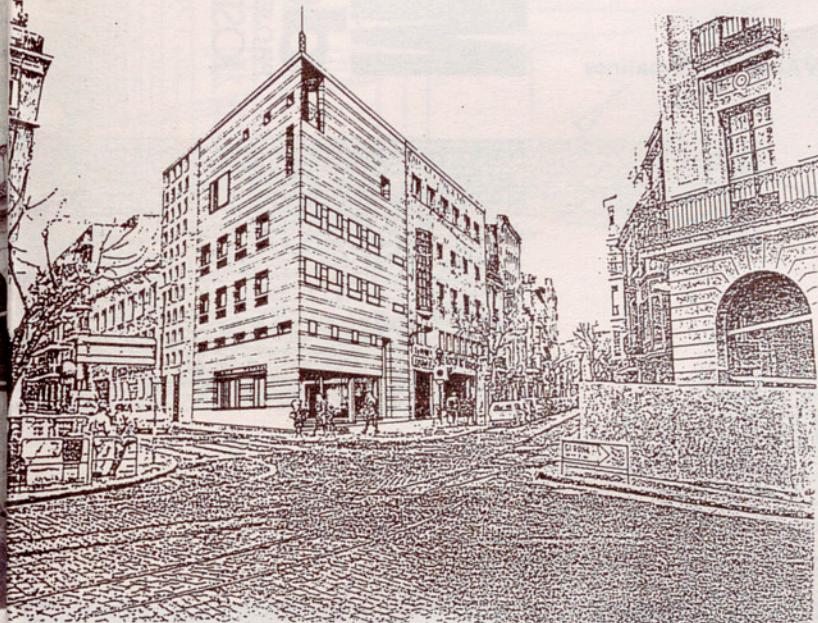
F.
M.
1
0
3
,

9

P*
jerónimo
durán, arquitecto

F*

C*

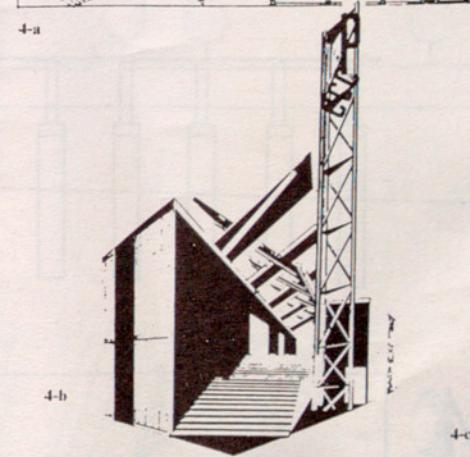
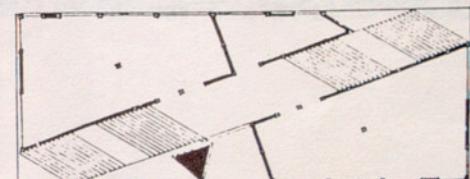
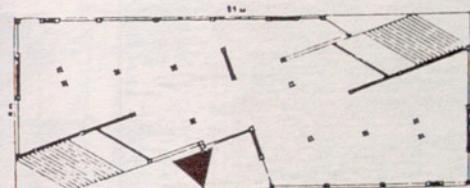
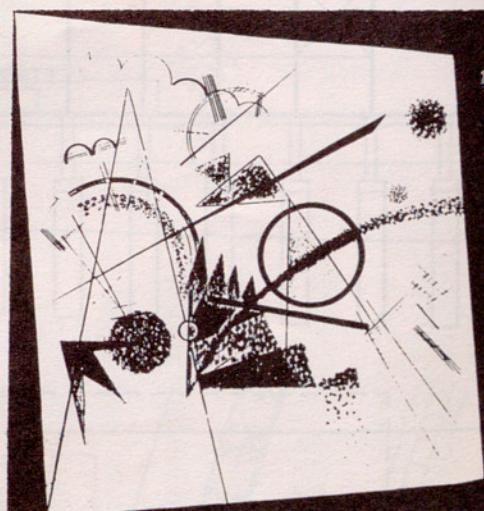
11-2-85 (fin del P.F.C.)

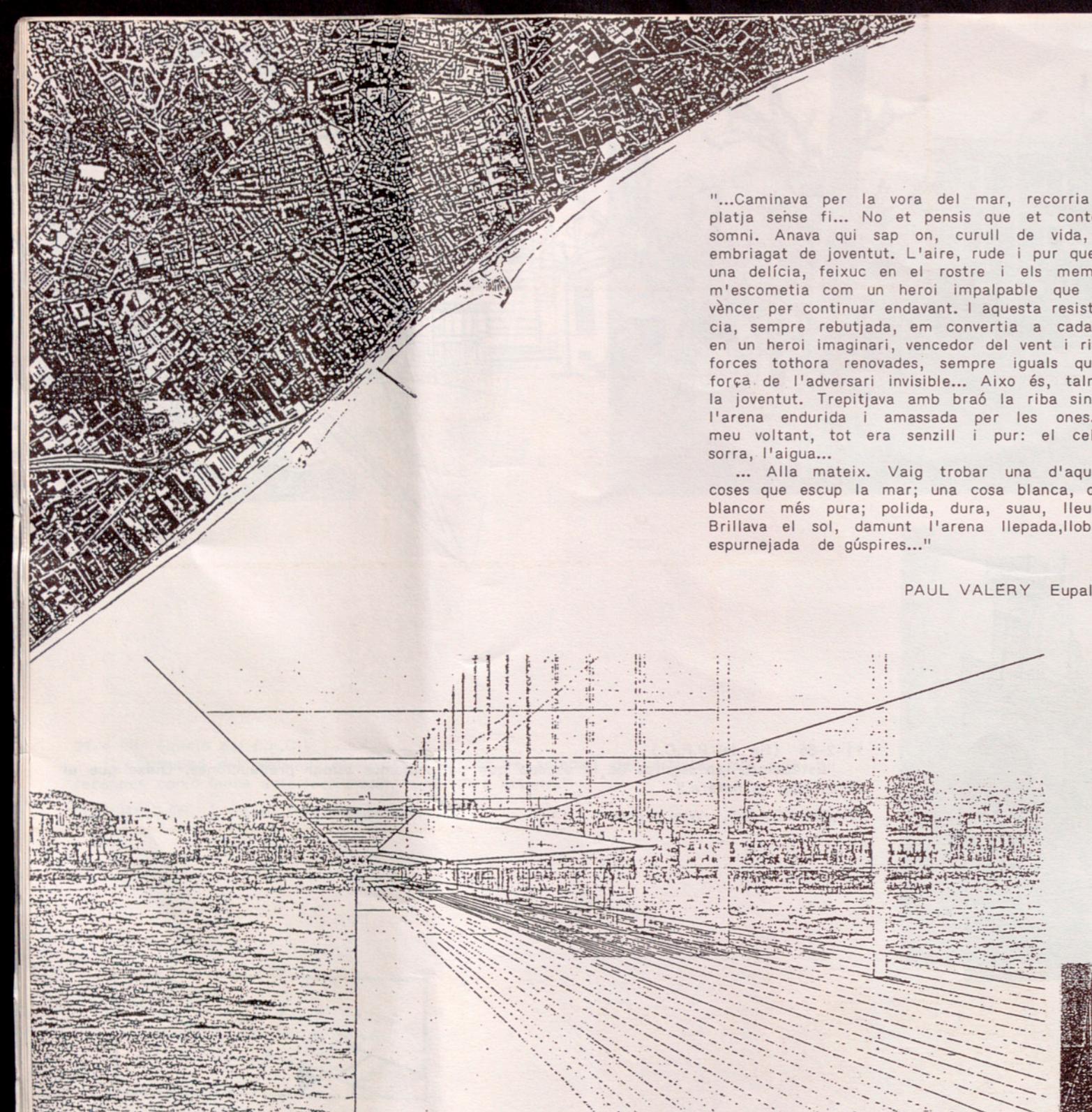
"Estábamos tan seguros de la escena que no podíamos tomar precauciones. Quise que el espectador lo notara."

"PARIS-TEXAS". Wim Wenders

Conocí a un guitarrista que decía que la radio era su "amiga". Se sentía emparentado no tanto con la música como con la voz de la radio. Su carácter sintético. Su voz, que no había que confundir con las voces que salían de ella. Su capacidad para transmitir la ilusión de personas a grandes distancias. Dormía con la radio. Creía en un Lejano País de la Radio. Creía que jamás encontraría ese país, de modo que se conformaba con limitarse a escucharlo. Creía que había sido expulsado del País de la Radio y estaba condenado a rondar eternamente por las ondas, buscando una emisora mágica que le devolvería la herencia perdida.

22-12-79 Homestead Valley, Ca.
"Crónicas de Motel". Sam Shepard

"...Caminava per la vora del mar, recorria una platja sense fi... No et pensis que et conto un somni. Anava qui sap on, curull de vida, mig embriagat de joventut. L'aire, rude i pur que era una delfïcia, feixuc en el rostre i els membres, m'escometia com un heroi impalpable que calia vèncer per continuar endavant. I aquesta resistència, sempre rebutjada, em convertia a cada pas en un heroi imaginari, vencedor del vent i ric de forces tothora renovades, sempre iguals que la força de l'adversari invisible... Això és, talment, la joventut. Trepitjava amb braó la riba sinuosa, l'arena endurida i amassada per les ones. Al meu voltant, tot era senzill i pur: el cel, la sorra, l'aigua..."

... Alla mateix. Vaig trobar una d'aquestes coses que escup la mar; una cosa blanca, de la blancor més pura; polida, dura, suau, lleugera. Brillava el sol, damunt l'arena llepada, llobrega, espurnejada de gúspires..."

PAUL VALERY Eupalinos

MOLL ALA PLATJA de MATA RO

Estiu del 1985

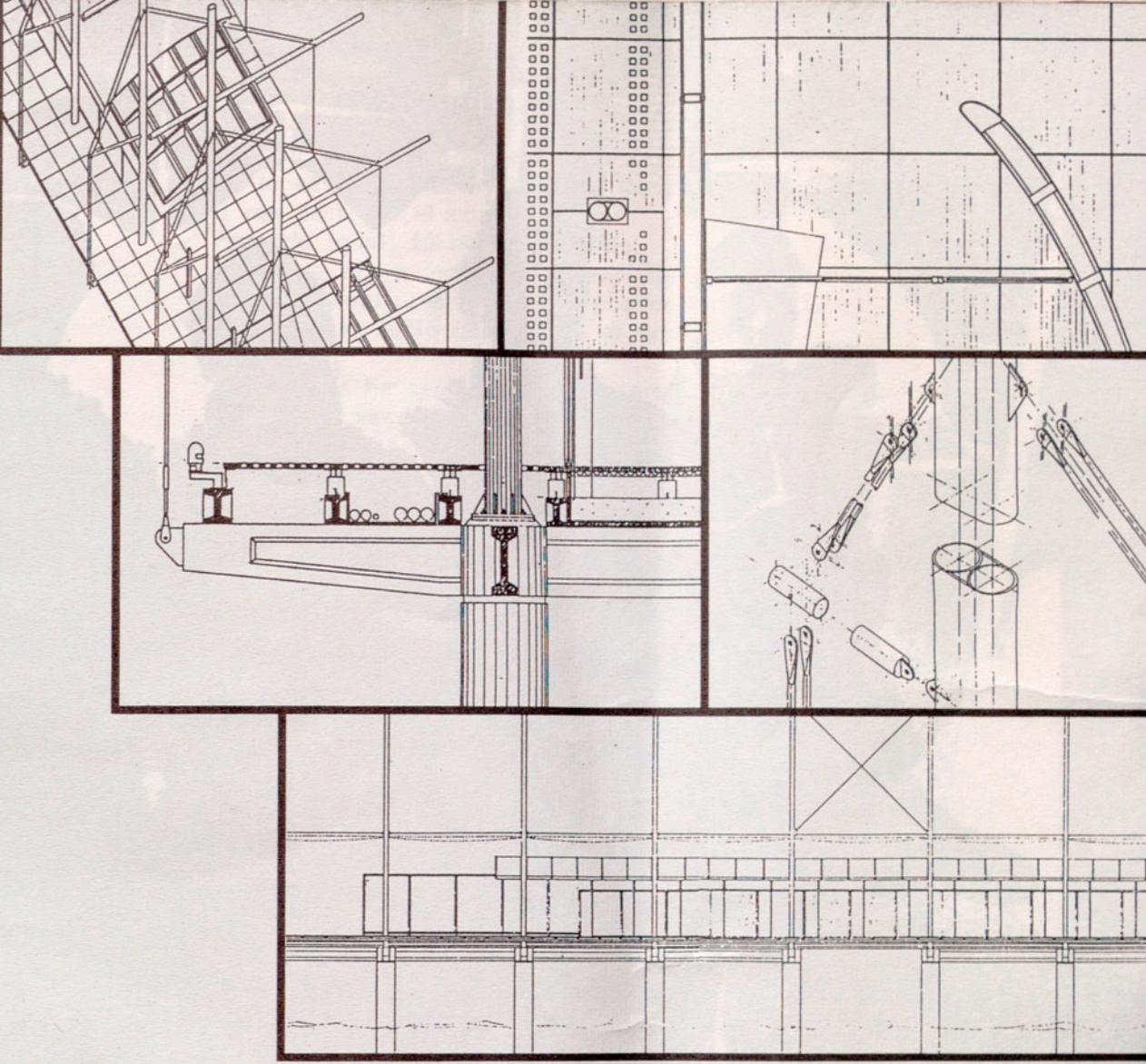
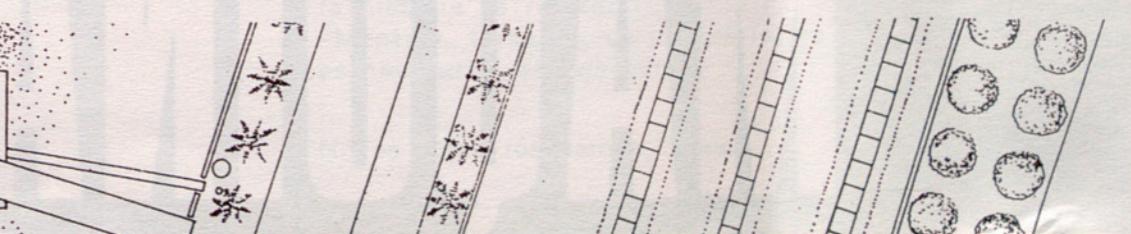
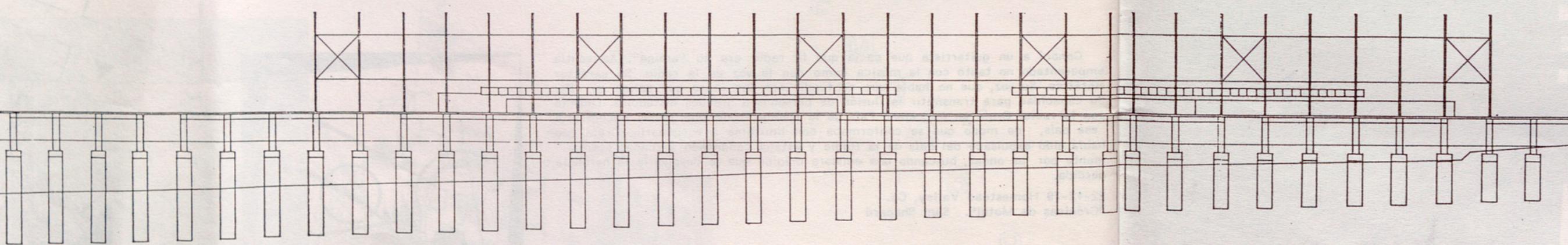
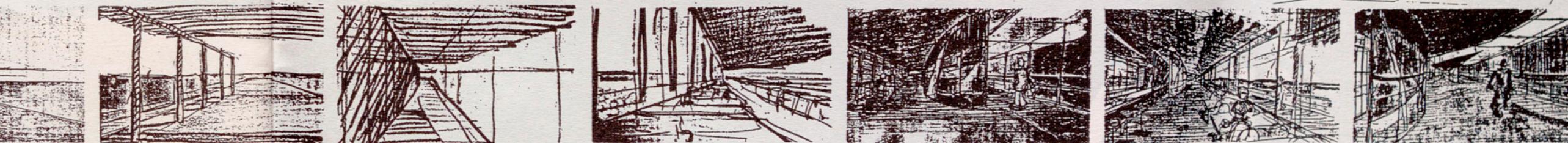
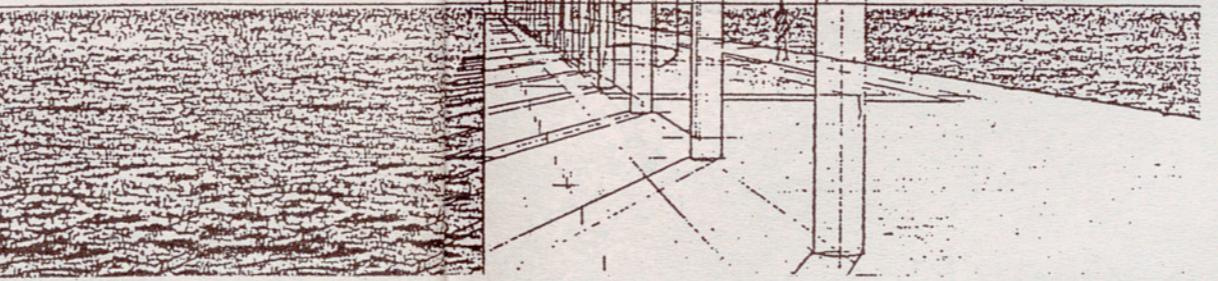
LLAUDÓ

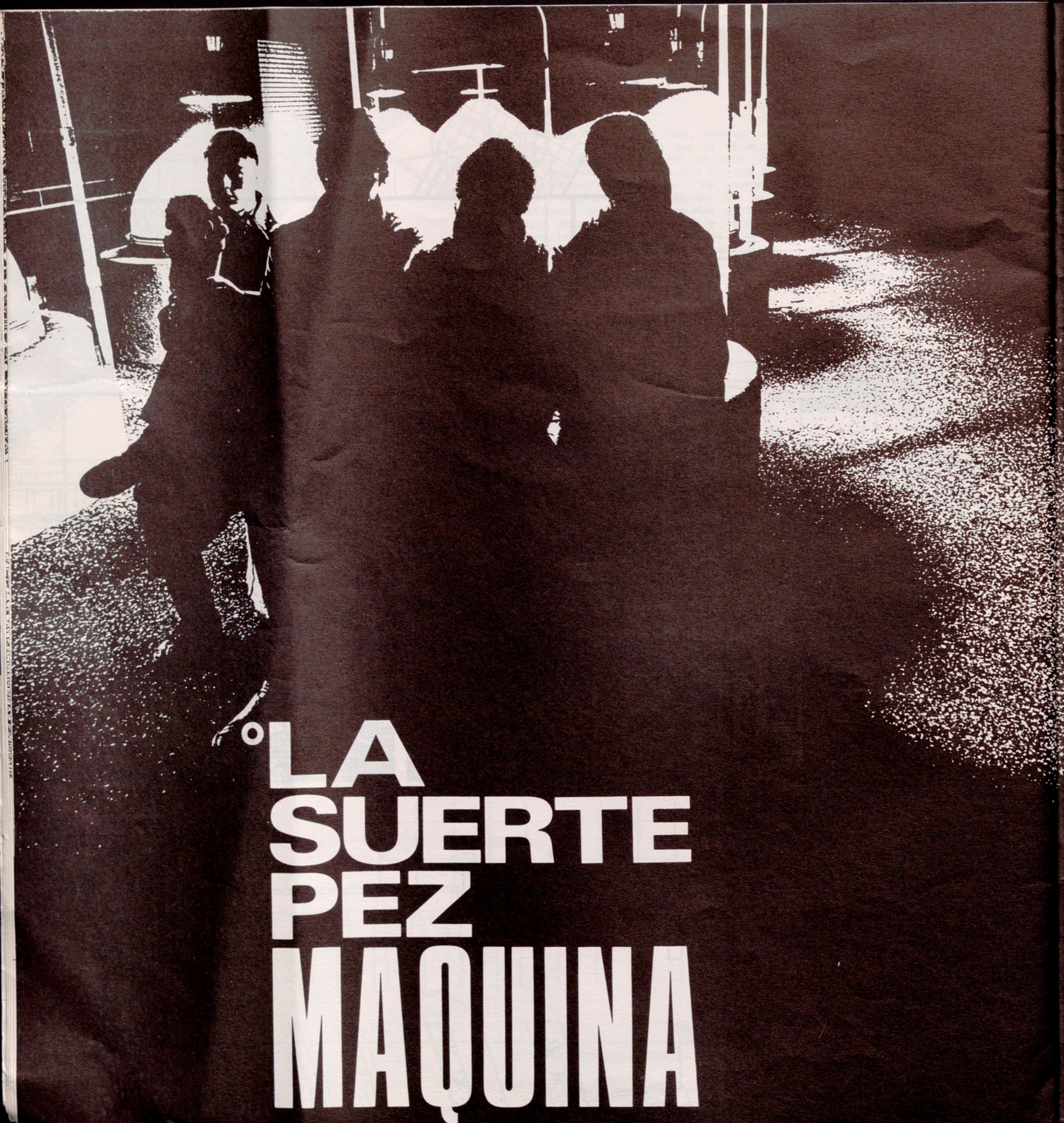
ARQUITECTURA

CAMPYO

JOSEP

LLUÍS

LA SUERTE PEZ MAQUINA

ALGO ANDA MAL

Dime quién es, dime quién es,
no lo sé, llevaba días sin hablar
Dicen que nos hemos olvidado,
que andábamos equivocados.
Es comprensible y no podemos contestar,
a nosotros cada vez
se nos hace más difícil razonar.
Nos dicen que está sonando la música del ocaso.
y que esto es lo más natural
noro por favor no intentes forzar nada..
No nos hemos olvidado,
nada está más vivo en nosotros.
He de comprarme unos pantalones,
estos están ya rotos.
Por favor deme un par de éstos,
espero que sean frescos.
Sabeis que la suerte está echada,
pero eso no cambia nada,
y si alguien ha de tener la razón
es muy probable que no seamos nosotros,
pero eso tampoco cambia nada.
El origen de la realidad
siempre se encuentra oculto
en los lugares más insospechados.
Algunos dicen que somos los rápidos en el cauce del río,
otros que sólo una desembocadura maloliente, da igual,
lo cierto es que nunca seremos sólo una palabra.
No se puede evitar el tener siempre presente
la gloria de la música clásica,
y no sé bien donde encaja
la mayor parte de la música moderna en todo ésto.
pero no importa, soy partidario de avanzar
con una venda en los ojos.
Dime quién es, dime quién es,
no lo sé, no para de repetir:
"Algo tiene que cambiar, algo tiene que cambiar..."

He escuchado a varios buenos cantores
cerca de aquí, no están tan lejos, cualquier
día te los puedes encontrar al salir de tu
casa. Todos son diferentes entre sí, son distintas
versiones: Germán Coppini, Q. Porte y M.
García, Nacho F. Governa, Fernando Márquez,
Los negativos,... y algunos más que seguro me
dejo. Todos estos juegan un papel muy impor-
tante dentro de la música. iBrindemos con y
por todos ellos! Un precalentamiento y empece-
mos la carrera, corramos y corrímos sin parar,
la cabeza alta y brillo en los ojos...Hey, no
hay nadie a mi alrededor, algo anda mal.

ALBERTO ALMANSA baix elect.
JORDI COLLET guitarra elect. i veu
JORDI RECASENS guitarra elect.
RAFAEL RUIZ bateria

EL VALOR DE LA DESILUSIÓN

Fué un grito o un suspiro,
no lo sé, no sé si me reventó los tímpanos
o me destrozó el corazón.
Pero da igual, tú no lo has oido,
y no me voy a molestar en explicarte las razones.
iMaldita sea!, ¿es que no lo puedes entender?.
Descubrí lo sucio que jugaba el corazón.

Diez veces he sentido que esto era un caos
y las diez veces lo he sentido diferente,
nunca acabaré de despertarme del todo.

...y me preguntarás cómo siento ahora,
un inmenso desierto que lo puede ser aún más,
sólo serpientes y escorpiones, sólo dunas
que podrían, podrían ser bosques.

De espaldas te veré mejor,
sin lengua más te diré,
las montañas están bajo tierra
y las estrellas ahora son negras.
La forma se ha ido y todo flota,
déjate arrastrar por el viento. Has de saber
que he fingido tres veces.
Habré de fingir una vez más.
miles de veces hasta el fin, hasta el fin, hasta el fin...

Y me preguntarás como siento ahora,
un inmenso desierto que lo puede ser aún más,
sólo serpientes y escorpiones,
sólo dunas que podrían ser bosques,
sólo dunas que podrían ser bosques,
sólo dunas que podrían ser bosques...

DONDE ESTOY?

¿Dónde estoy?, ¿estoy en hoy o estoy en el año pasado?,
iPuñeta, me he perdido! creo que ya soy tiempo también,
que ya soy tiempo también.

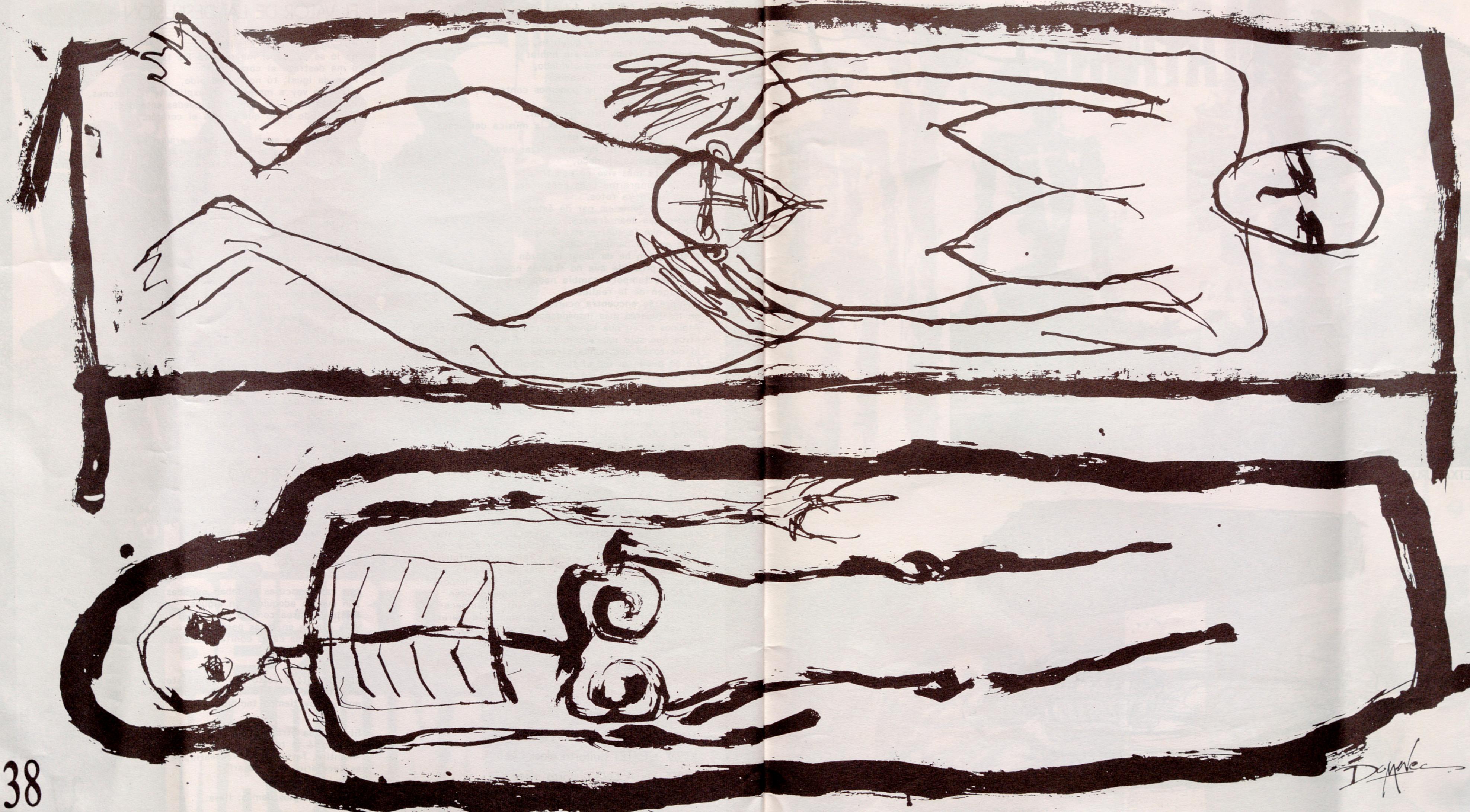
¿Dónde estoy?...

Las calles oscuras brillaban mojadas, aún quedan adoquines
aún quedan adoquines en algunas.
Un joven pasea con los pies en el suelo
y la cabeza en todas partes. iPero cuantas caras bonitas!
iPero cuantas caras bonitas! iCuantas caras bonitas!

¿Dónde estoy? ¿estoy en hoy o estoy en el año pasado?.
iPuñeta me he perdido! creo que ya soy tiempo también,
que ya soy tiempo también.

El ciclo da otra vuelta en el pensamiento del muchacho,
la historia se repite:
-Mentiré, farsearé, es necesario, es necesario,
es necesario, es necesario.

No es como los demás, lleva...

Dopalec

MATARÓ

FOTO JOSEP ETXABURU

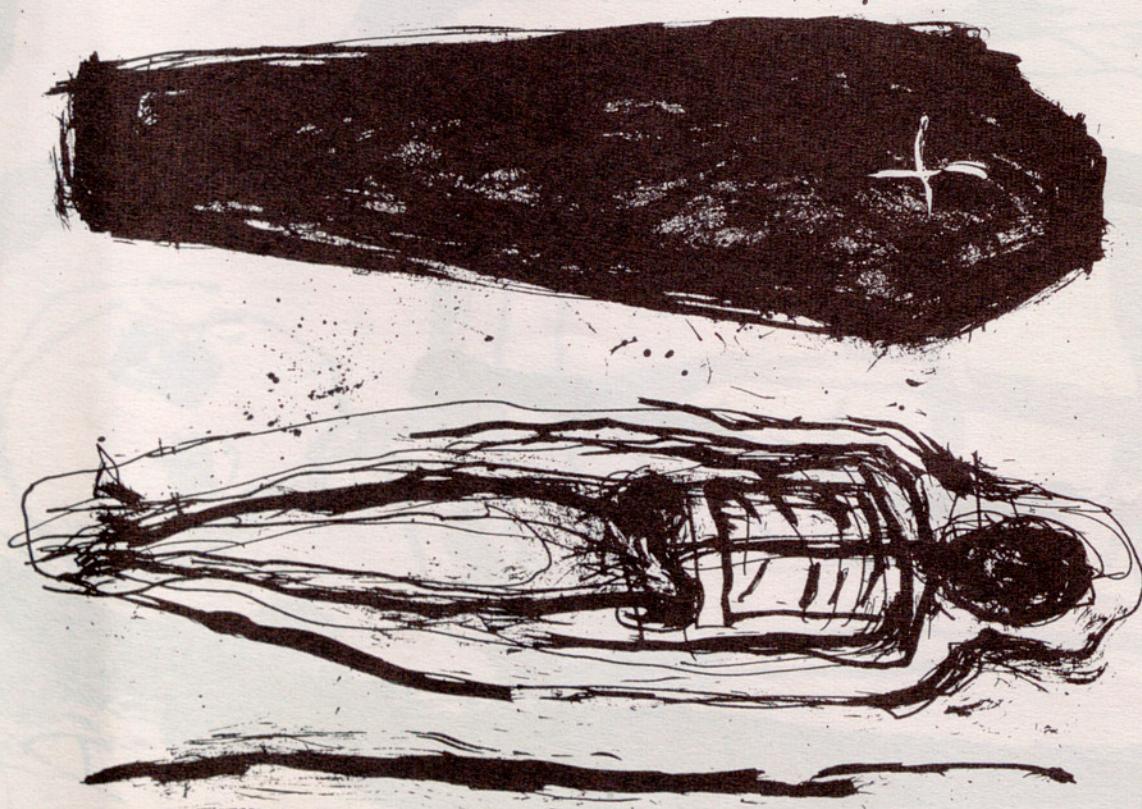
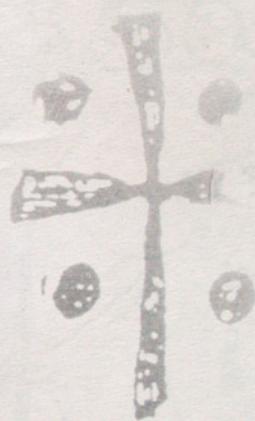

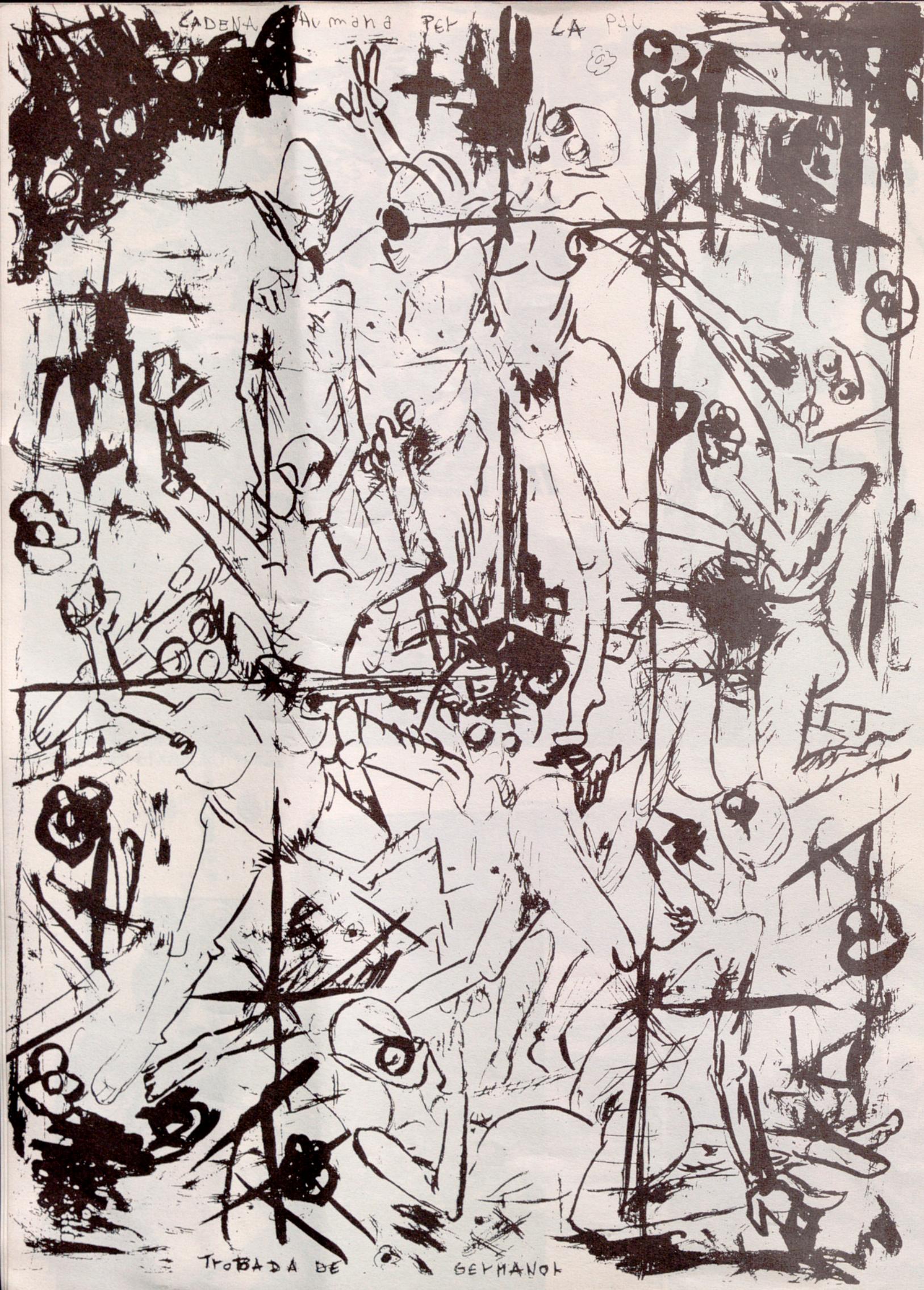
FOTO JOSEP ETXABURU

Monotip.

FOTO JORDI GASULL

DANI MONTLLEÓ

SUMARI

2. Presentació
3. Música
4. Rafael Ruiz
6. Moisès Maicas
7. P. Bonet
8. Xavier Saleta
10. Jocs d'armari
11. Joaquim Vilanova
12. Mònica Vilert
13. Joan Duran Casabella
14. Joan Fernández
16. Sàgar Malé
24. Jordi Cuyás
26. Trànsit
28. Nefer
29. Jodar
30. Jordi Gasull
31. Arquitectura otra:
Jerónimo Duran i Josep Lluís Campoy
36. La Suerte Pez Máquina
38. Domènec
40. Mataró mort
42. Dani Montlleó

Disseny: Jordi Gasull/Domènec

Editada amb el suport de:

AJUNTAMENT DE
MATARÓ
Departament de
Juventut i Esports

Incontione:

C/ Sant Elies, 24 pis MATARÓ 08302
C/ Comtes Mir i Borrell, 24, 9e D MATARÓ 08302

- Reduccions i composició: Bis/còpia

- Imprimeix Copisteria Juliana.

5

150

